

være Lærere, maa vi ogsaa holde paa, at den ikke er for god til at bruges ved vore Opdragelsesanstalter. Den højtærede Kultusminister udtalte sig i øvrigt i Fjor overmaade velvilligt overfor denne Sag, da den blev fremdraget af det ærede Medlem, som ogsaa har fremdraget den i Aar, nemlig det ærede Medlem for Kellerup (Jensen-Knudstrup); men derved blev det. Dog, nu ser jeg, at der ligger et Lovforslag paa Tingets Bord om forbedrede Anciennetetsforhold for enkelte Lærere, og hvis den højtærede Kultusminister ikke paa anden Maade tænker paa at hjælpe Opdragelsesanstalterne og de Lærere, som ere knyttede dertil, haaber jeg, at det, naar dette Lovforslag kommer til Behandling her i Tinget, ogsaa vil lykkes at faa denne Sag ordnet.

Jeg skal saa tillade mig nogle faa Bemærkninger i Anledning af nogle Udtalelser af det ærede Medlem for Fakse (Stauning) i Forgaars. For Resten har min Forgænger omtalt dette Forhold, og saa vidt jeg mindes, er det ogsaa blevet omtalt i Gaar af det ærede Medlem fra Bøge (Aadal). Det ærede Medlem fra Fakse fremsatte en Udtalelse, som jeg synes, er ganske uberettiget. Han gjorde næsten Finansloven til en Klasselov; han hævdede, at der var et udpræget Klassepræg paa Finansloven.

Jeg skal ikke sige, om man endnu kan udlede noget i den Retning af de Forslag til Bevillinger, som findes der. Finansloven er jo en Lov, som gaar igen Aar efter Aar, og at den nu skulde have mistet hele det Præg, den havde for 20 Aar siden, vil vel ingen vente eller forlange. Det er ogsaa godt muligt, at hvis man gaar til Bevillinger, som have 20-aarig Hjemmel eller mere, vil man nok derfra kunne hente nogle Argumenter for en saadan Paastand som den, det ærede Medlem fremsatte. Men det ærede Medlem hentedes sin Argumentation specielt fra Landbrugsministerens Budget, og det viser, at det ærede Medlem har en noget forkert Opfattelse af, hvad disse Bevillinger betyde. Han saa paa dem som Tilskud til enkelte Klasser, og ved disse Klasser tænkte han paa og nævnte specielt de besiddende Landbrugere. Men det er jo slet ikke saaledes. De have jo slet ikke Karakteren af at være Tilskud til nogen enkelt Klasse eller til enkelte Mennesker. Alle de Bevillinger, som gives paa det nævnte Omraade — det ærede Medlem nævnedes mange: til Landboforeninger,

Foreninger for Planteavl, Konsulenter, Dyrskuer og en hel Del andre, og jeg skal ikke undersøge, om han gjorde Tallene rigtigt op; men det spiller heller ikke nogen Rolle. Thi alle disse Tilskud komme slet ikke enkelte Mennesker til gode, skulle i ethvert Tilfælde ikke gøre det; det er slet ikke Hensigten med dem. Hensigten med dem er netop at sætte Landbruget i Stand til at udvikle sig til det, det burde være, skaffe større Værdier til Veje og derved sætte hele Samfundet, ogsaa de mindre bemidlede, i Stand til at leve bedre. Jeg synes, at naar man vil hente Argumenter for en Paastand om, at Finansloven har et Klassepræg, ud fra disse Bevillinger, er det ravgalt. Derfor mener jeg, at man bør paatale det.

Vil det ærede Medlem endelig tale om Klassepræg — vi kunne jo nemlig have Klassepræg ogsaa af god Art — burde han gaa et Skridt videre og se paa den efterfølgende Paragraf. Naar han hævdede, at der ikke gaves det mindste Tilskud eller næsten ingenting ud over disse 30,000 Kr. til Landarbejdere — saaledes gjorde han det op; men det er mere —, mener jeg, at han burde se paa den næste Paragraf og paa de Beløb, der findes — min ærede Forgænger talte allerede noget om det — til Alderdomsunderstøttelse, Sygekasser, Ulykkesforsikring, Tuberkuloselovene, de fattiges Kasser og meget andet, netop Bevillinger, som kunne siges at have Klassepræg, for saa vidt som de allesammen tage Sigte paa de daarligst stillede her i Landet. Aar for Aar stige disse Bevillinger. Det ærede Medlem vil let kunne se det og véd det for Resten godt, hvis han vil tænke sig lidt om. Alle de Beløb, som ere bevilgede til disse Institutioner, jeg nævnte, ere stegne i de senere Aar. Man tager hvert Aar ny Bevillinger op til lignende Formaal. Overhovedet møde saadanne Bevillinger til humane Formaal, som sigte til at hjælpe de daarligst stillede, aldrig Modstand her, naar man blot kan overkomme det. Derfor mener jeg, at man netop maa sige, at Klassepræget, hvis der overhovedet er noget, bliver mindre Aar for Aar, og jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem i, at dette Finanslovsforslag ligner sine Forgængere. Det gør det ikke, i hvert Tilfælde ikke, naar man gaar nogle Aar tilbage; thi da havde man ingen Bevillinger til saadanne Formaal. Jeg skal henstille til det ærede Medlem, naar han bruger saa stærke Ord som Klassepræg, da at